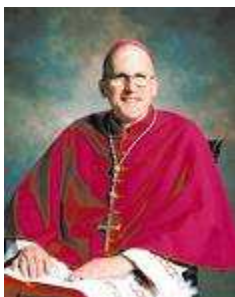

1-sep-09

Formanden har ordet

Nu da sommeren går på hæld og efteråret med sine gyldne farver står for døren, syntes jeg, det var på tide at forfatte et brev til vore medlemmer, indeholdende omtale af og kommentarer til nogle af de begivenheder, der har fundet sted i sommerens løb. Jeg var også i gang dermed, da der kom en nyhed, som har "ryddet forsiden".

Biskop Joseph F. Martino har trukket sig som biskop af Scranton

Nu er nok kun få af vore medlemmer, der har hørt om Scranton, endsige om biskop Martino, så lad mig først sige: Scranton er et bispedømme i den nordøstlige del af Pennsylvania. Det er et af de områder i staten, hvor der bor flest katolikker (ca 30% af befolkningen). Det er også et fattig område, for 15% af befolkningen lever under fattigdomsgrænsen. Politisk har befolkningen altid stemt demokratisk (Clinton, Gore, Kerry, Obama).

Biskop Martino blev udnævnt i sommeren 2003 af Johannes Paul II. Han er yderst konservativ og er kendt i USA som en af de mest rigide hard-linere blandt de amerikanske biskopper (bl.a. sammen med den tidligere kardinal-ærkebiskop Burke i Ohio, der nu er præfekt for den apostoliske domstol i Rom).

Efter sin tiltrædelse igangsatte han et "Called to Mission and Holiness"-program for at skabe en ny evangelisering, han gav sig til at nedlægge sogne og skoler og flytte præster. De seks år, han har været biskop, har derfor været præget af konstante konflikter med katolske akademikere, katolske lærere, katolske politikere og katolske græsrodsbevægelser. Også med præsterne i bispedømmet har der været konflikter, ligesom han ikke har villet acceptere den amerikanske bispekonferences beslutninger.

Hans modstand mod abort er 100%, dvs. også gældende i tilfælde, hvor moderens liv er i fare og hvor graviditeten er et resultat af en voldtægt – to undtagelser som hovedparten af de amerikanske abortmodstandere trods alt accepterer. Han har gentagne gange truet med at ekskommunikere politikere og andre, der åbent støtter kvinders ret til selv at bestemme, heriblandt vicepræsident Joe Biden, der selv er født og opvokset i Scranton. Og-

så den demokratiske senator og abortmodstander Bob Casey blev truet med ekskommunikation, hvis han i Senatet stemte for Kathleen Sebelius som ny sundhedsminister (hvilket han i øvrigt gjorde).

Under præsidentvalgkampen sidste år udsendte den amerikanske bispekonference (USCCB) et fælles dokument om politisk ansvarlighed, dvs. de rådede vælgerne til selv at tage stilling til, hvad der var vigtigst: en indførelse af kirkens sociallære (Obama) eller et forbud mod abort (McCain).

Biskop Martino anerkendte ikke dette dokument, men sendte i stedet et brev til alle sognepræsterne med påbud om at læse det højt under søndagsmessen. Heri frarådede han de troende at stemme på Obama. "Intet USCCB-dokument har gyldighed i mit bispedømme. USCCB taler ikke for mig. Det eneste gyldige dokument er mit brev," udtalte han i den anledning.

I øvrigt er det interessant, at de udelukkende er de demokratiske aborttilhængere, biskop Martino og de øvrige hard-linere blandt biskopperne har kritiseret. En mand som New Yorks tidligere borgmester Rudy Guiliani, som prøvede at blive det republikanske partis præsidentkandidat i 2008, har de aldrig fordømt. Og til det trods for, at også han er aborttilhænger. Desuden er han gift for tredje gang.

Også personer og organisationer, der kæmper for "human rights" og homoseksuelles rettigheder har biskop Martino kraftigt fordømt. Således truede han med at lukke domkirken på St. Patrick's Day (17. marts 2009), hvis homoseksuelle deltog i paraden, således at den traditionelle messe ikke kunne afholdes. Senere udvidede han sin trussel til også at gælde deltagelse af repræsentanter for de katolske læreres fagforening. Det blev dog en tom trussel, men den gjorde ham bestemt ikke populær blandt katolikkerne i Scranton, for de er stort set alle af irsk afstamning.

Men det er ikke kun "Free Choice"-tilhængere og homoseksuelle, biskoppen har set sig gal på. Det gælder også de katolske lærere.

I bispedømmet Scranton er der mange katolske skoler (primary schools, high schools, colleges) samt et par universiteter. Lærerne ved disse skoler og alle andre katolske uddannelsesinstitutioner i USA er ikke omfattet af "National Labor Relations Act" fra 1935, der med senere tilføjelser regulerer forholdene på arbejdsmarkedet. Derfor de katolske skolars lærere mindre i løn end deres kolleger på de af stat og kommuner drevne skoler. Lærerne i Scranton har dog haft deres egen fagforening i mere end 30 år, men anerkendt er den ikke – hverken af kirken eller staten. Men trods det har der normalt været en vist samarbejde mellem lærernes forening og biskopperne. Det samarbejde har biskop Martini afbrudt. Han ønskede overhovedet ikke at tale med dem og lukkede desuden fire skoler, fordi lærere var medlemmer af fagforeningen. Siden juni 2008 har der været gadedemonstrationer mod biskoppen overalt i bispedømmet.

Sidste måned tabte fagforeningen en appelsag mod biskoppen ved Apostolica Signatura (den kirkelige domstol) i Rom. Det kan egentlig ikke undre, da kardinal Burke, der selv

som ærkebiskop i St. Louis, Ohio, kvalte de katolske fagforeninger, er præfekt for domstolen. Men afgørelsen skulle ifølge eksperter i kanonisk ret være i overensstemmelse med loven: undervisere ved katolske skoler er ikke ansatte i normal forstand, men biskoppens medhjælpere i udbredelsen af troen. Og det uanset hvilket fag, de underviser i.

Konsekvensen af alle disse konflikter har været, at biskoppens pengeindsamling her i foråret for første gang i tyve år slog fejl. Der manglede 274.000 \$ i at nå målet på 5.3 mill. I USA betaler man som bekendt ikke kirkeskat, så kirken må leve af indsamlinger, donationer og renter af fast ejendom m.v.. Biskoppen har forklaret den manglende succes med den økonomiske krise, mens andre åbent har fortalt, at de holdt deres donationer tilbage for at tilkendegive en utilfredshed med biskoppens autoritære og egenrådige ledelsesstil og hans beslutninger.

Nu trækker biskoppens sig. Pave Benedikt har accepteret hans fratræden. Selv siger han, at hans beslutning skyldes manglede opbakning til hans initiativer, søvnløshed og fysiske smerter.

Sagen i Scranton viser, hvad der kan ske, når paven udnævner en mand til biskop, som ikke er kvalificeret til at varetage embedet. Men den viser også, at det kan nytte at protestere mod uduelige biskopper. Mod biskopper, der ikke har forstået, at de er vore tjenere, ikke vore herskere.

Heldigvis er det ikke alle biskopper, som er så forstokket som biskop Martino. I lørdags blev senator Ted Kennedy begravet fra katedralen i Boston. Kennedy, der aldrig havde lagt skjul på, at han var for kvinders ret til at bestemme, om de ville have et barn eller en abort, som kæmpede for minoriteters og homoseksuelles rettigheder, og som var fraskilt og gift igen med en fraskilt kvinde, fik en helt igennem katolsk begravelse. Ja, selv kardinal-ærkebiskop O'Malley af Boston deltog. Det ville han ikke have fået i Scranton. Men i Boston synes ærkebiskoppen at have lagt mere vægt på Kennedys dyder end på hans fejl. Man kan derfor kun håbe, at Vatikanet udnævner en ny biskop i Scranton, der har samme forstående holdning til sine medmennesker.

Kaare Rübner Jørgensen
foramnd for VEOK